

PETITE HISTOIRE

Herinneringen aan 'Home Eduard Anseele'

In Astene bij Deinze werd in 1929 een landhuis met domein aangekocht, dat als 'Home Eduard Anseele' werd ingericht tot rust- en herstellingsoord van Bond Moyson. Vandaag is op dezelfde plaats het rust- en herstellingsoord 'De Ceder' uitgebouwd. Naast vakantiecentrum is het tevens een ontmoetingsplaats voor diverse activiteiten van de socialistische beweging.

Ik had het twijfelachtig genoeg er in 1953 3 maand verplicht te verblijven. Dat kwam zo; bij de aanvang van het derde leerjaar werd ik zwaar ziek. Aangezien ik uit een rood nest stam – ouders en grootouders waren militante socialisten – en ik in de Volkskliniek geboren ben, waren mijn ouders uiteraard aangesloten bij Bond Moyson. Onze huisdokter was de kinderspecialist Dr. Hackaert. Die stelde T.B.C. vast. Dit hield in dat ik 3 maanden thuis te bed moest blijven en geen vriendjes mocht ontvangen. Na nog eens drie maand vorderde de genezing niet snel genoeg en werd ik door Prof. Hackaert voor 3 maanden naar 't preventorium' gestuurd. Het werd 'Home Eduard Anseele' te Astene.

Als 9-jarige is zoiets natuurlijk een jobstijding en ik kan je verzekeren dat het met een klein hartje was dat ik door mijn vader op een middag met zijn Fordje naar Astene gevoerd werd. Ik wist dat ik voor 3 maanden van huis zou zijn en dat er slechts 1 (één) bezoekdag was, nl. na anderhalve maand ... Dat was zo voorzien om lastige toestanden met afscheidnemende ouders en kinderen te vermijden.

We kregen er onmiddellijk een winteruniform aangemeten; een zware grofgeweven grijze wollen broek met een soort bruine ribfluwelen 'battle-dress' jas. Als we al eens een uitstapje deden, hoorde daar nog een bruine ribfluwelen kapmantel bij en een zwarte alpenmuts. Overdag kregen we les in graadsklassen. 's Avonds was er studie en mochten we lezen of spelletjes doen. Het was er zoals bij het leger; orde, tucht, alles strikt getimed en vooral: we moesten vroeg in bed. We compenseerden dit wel met een uurtje kletsen vooraleer in slaap te vallen.

We sliepen op grote slaapzalen boven het schoolblok met ongeveer 30 kinderen per zaal. Ik sliep met nog 9 Vlaamstaligen op een kamer met Walen. De rij langs de muur was de Vlaamse

De meester en zijn leerlingen (in winteruniform) in de kasteeltuin van 'Home Eduard Anseele' te Astene. 1953

Home Eduard Anseele, landhuis met domein

rij. Aangezien ik toen nog maar enkele woorden Frans kende was communicatie daar zeer moeilijk, wat vaak aanleiding gaf tot spanningen en ruzies. Dit versterkte alleen nog mijn isolement. Ik herinner me nog dat ik me in mijn weinige vrije momenten onledig hield met aan iedereen te gaan vragen: 'Ben jij hier graag? Neen? Ik ook niet!' Zo gingen we onze nood bij mekaar klagen.

Alle weken was er doktersonderzoek. Dat waren telkens lange wachttijden tot jij aan de beurt was. Ik ben daar dan nog ziek geworden ook. Ik heb een week in de ziekenzaal gelegen met een knoert van een oorontsteking. We mochten er wel veel knutselen tijdens de lessen handenarbeid. Zo heb ik er uren fi-guurzagen gedaan.

's Zondags gingen veel kinderen naar de kerk. Wij mochten dan (meestal binnen) spelen. Tegen de middag gingen we de kerkgangers tegemoet om ze af te halen. Zo hadden we toch ook een gezondheidswandelingetje meegepikt.

Toen het dan eindelijk goed weer werd gingen we al eens vaker buiten het domein wandelen. In de kasteeltuon werd over sloot en plas les gegeven. In de kasteeldreef hebben we eens spoorzoeken gedaan. Ons in het zweet spelen of lopen mocht niet. Als we tijdens het handenwassen voor het middageten betrapt werden op drinken aan het kraantje dan waaide er wat. Aan tafel heerste een kadaverdiscipline en er mocht geen woord gepraat worden. Toen ik eens aan tafel kloeg over buikpijn zei de juffrouw met toezicht: 'Steek eens je tong uit! ... Ja, ik zie het

al, het is van te veel te praten.'

Toen het weer beter werd mochten we ook ons winteruniform inleveren. We kregen nu een hemd, lange kousen en een soort 'salopette', zo'n rode korte broek met borststuk en bretellen. Onze alpinopet of 'alpijntse' mochten we houden.

Met de meester gingen we toen al eens op zonnige dagen naar de sluizen van Astene, maakten een wandeling langs de Leie, naar de markt van Deinze of in de velden rond het kasteel. Zo kroop de tijd vooruit tot de zo lang verwachte bezoekdag dan toch eindelijk aanbrak. Er werd ons en onze ouders zwaar op het hart gedrukt dat we onder geen enkel beding die dag het domein mochten verlaten anders vlogen we er onmiddellijk uit. Een dagje naar huis zat er dus zeker niet in. Mijn grootouders waren met moeder en vader meegekomen. Ze hadden pakken leesvoer Suske en Wiskes, Nero's en Kuifjes mee en een speelgoedsabel waar ik de ganse dag zo fier als een gieter mee rondgelopen heb. De wetenschap dat de familie die avond al terug naar huis moest, was niet van aard mij die dag heel vrolijk te maken.

De tweede helft van de drie maanden verliep even traag. Ik schreef pakken brieven vol heimwee en kreeg stapels post- en prentkaarten terug. Het is misschien daar dat ik een vlotte pen gekweekt heb.

Ondanks de heel goede zorgen was het toch een verdomd lange periode van vooral eenzaamheid. Drie maanden van thuis afgesneden zijn te lang voor een kind van 9 jaar. (Eddy Levis)